

ského a byl uznán nebo se stal podle této smlouvy příslušníkem jiného státu než Maďarska, nebude moci v příčině svých platů odpočívých požadovati nic na vládě maďarské.

Nehledě k tomu, zda ze smluv mezinárodních jednotlivec může pro scbe nějaký nárok odvozovati, nemůže v tomto negativním textování spatřován býti žádný předpis, který by ostatní státy smluvní nutil k převzetí takových pensí. Naopak již ze suverenity každého státu plyne, že každý stát jest oprávněn, by poměry ty svou vlastní vnitrostátní normou si upravil, což v republice čsl. dosud se nestalo (srovnej Boh. 599, 1079, 1065 adm).

Pro nedostatek právní normy není zde tedy nároku na žádané převzetí pense a tvrdí-li stížnost přes to nárok takový, jest bezdůvodná.

Č. 3471.

Státní zaměstnanci: I. Bývalý uherský kuriální soudce pensionovaný před převratem nemá nároku na převzetí své pense čsl. státem. — II. Stížnost býv. uh. stát. úředníka do rozhodnutí odpírajícího převzetí jeho pense na účet čsl. státu není nepřipustná již z toho důvodu, že čsl. stát pensi mu vyplácí zálohou na účet státu maďarského.

(Nález ze dne 9. dubna 1924 č. 5999.)

Věc: Michal T. v B. (adv. Dr. Otakar Bastýř z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o nepřevzetí pense státem československým.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l byl jako kuriální rada býv. uh. vládou od 1. června 1918 pensionován. Pense jeho nebyla naším státem převzata, poněvadž poslední jeho služební místo neleží na čsl. území, povolena však výplata 60% kvoty pense na účet státu maďarského.

Žádost st-lova za převzetí této pense k tíži státu čsl. byla zamítnuta výměrem gř z 12. května 1920.

Podáními ze 14. září 1920 a 18. prosince 1920 obnovil st-l svou žádost, poukazuje na čl. 199 mírové smlouvy trianonské, dle kterého nemůže vznést nároku na maďarský stát. St-li byl sice na to poukázán i 40% doplatek, avšak rovněž na účet státu maďarského s tím, že o převzetí pense bude rozhodnuto.

Po urgenci žádost ta byla výměrem gř z července 1923 zamítnuta, protože dle dosud platných předpisů nelze st-lovy odpočívné požitky ani provisorně, tím méně definitivně převzít k výplatě naším státem, ježto naposledy st-l sloužil na cizím území u královské kurie v Pešti.

Tento výměr byl nař. rozhodnutím st-li znovu intimován a doplněn poučením, že proti rozhodnutí tomu opravný prostředek jest vyloučen.

Stížnost do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.

Nejprve ovšem zabýváti jest se námitkou odvodního spisu, že straně pense skutečně se vyplácí a že tudíž mohla by si stěžovati jen, kdyby pense byla zastavena.

Vyplácí-li stát pensi fakticky a to zálohou na účet cizího státu, není tím ještě založen ani nárok strany, ani závazek státu, že stát pensi bude dále vypláceti a že zálohy nebude zpět žádati. Stížností domáhá se strana výplaty pense jako svého nároku, chce tudíž, by dosavadní pro-

zatímní faktický stav nahrazen byl stavem právním. Tvrdí-li stížnost takový nárok, který žal. úřad uznati odepřel, nelze stížnost míti za nepřipustnou, třebaš pense fakticky st-li vyplácena byla.

Stížnost tvrzený nárok opírá o ustanovení čl. 199 mírové smlouvy trianonské vyhlášené pod č. 102/22 ve Sbírce zák. a nař.

Článkem tímto v poměru mezi státním bylo ustanoveno, že kdo požívá občanských nebo vojenských platů odpočinkových od býv. král. uherského a byl uznán nebo stal se dle této smlouvy příslušníkem jiného státu než Maďarska, nebude moci v příčině svých platů odpočinkových požadovati nic na vládě maďarské.

Nehledě k otázce, zda ze smlouvy mezinárodní, byť ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlášené, vůbec může vzniknouti straně nějaký právní nárok vůči státu čsl., jest z negativního textování uvedeného ustanovení zjevno, že mezinárodní smlouva v tomto směru neukládá státu čsl. žádných povinností, ponechávajíc mu, by otázku tu suverenně řešil vnitrostátní normou.

Norma taková, která by se i na st-le vztahovala, však až dosud vydána nebyla.

Jedině v zák. č. 270/20 upraven jest až dosud nárok soudních zaměstnanců býv. uh. státu na zaopatřovací požitky vůči státu čsl.; dle odst. 1. § 5 zák. přiznává se však nárok ten jen takovým bývalým soudním zaměstnancům, kteří vyhovují podmínkám § 4, kteří totiž složili slib a byli prozatímně ponecháni na svých místech a jimž požitky ty náležejí i podle uh. zákonů platných 28. října 1918. Poněvadž st-l již od 1. června 1918 jest v pensi, nemohl býti ani zatímně ponechán na svém místě služebním, a tudíž ani zák. cit. nezaložil pro st-le nároku na zaopatřovací požitky nebo na převzetí jich státem čsl.

Odepřelo-li nař. rozhodnutí žádané převzetí pense k tíži státu čsl. proto, že dosud není o tom platných předpisů, nelze shledati v rozhodnutí tom žádnou nezákonnost, kterouž by subjektivní práva st-lova byla porušena.

Ježto není d o s u d právní normy, jsou nerozhodny veškeré okolnosti, které st-l na podporu své žádosti uvádí, tak okolnost, že jest zdejší státním příslušníkem, že působnost královské kurie, u které posléze službu konal, vztahovala se i na celé Slovensko, a že působnost budapešťské tabule, kdež sloužil před svým povoláním ke kurii, vztahovala se na více sedrií ležících nyní na území republiky čsl., i konečně, že sloužil mimo nynější území j e n na rozkaz své vyšší vrchnosti (t. j. cizího státu).

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3472.

Obecní zřízení: I. Kterak jest upraveno disciplinární řízení proti obecním zřizencům ve smyslu zák. č. 16/1920? — II. VI. nař. č. 483/1920 neodporuje zákonu č. 16/1920.

(Nález ze dne 9. dubna 1924 č. 6112.).

V ě c: Městská obec Č. B. proti zemskému správnímu výboru v Praze o disciplinární trest.